

Slaget i Gaar har tilvejebragt større — og tillige tydeligere udtalt — Ligestillethed mellem de to Partier, der danner Regeringens Basis, end Tiltædet hidtil har været.“ I samme Blads Aftennummer af samme Dato vender Redaktionen tilbage til disse Betragtninger og hævder, at Afstemningen over den Pürschel'ske Dagsorden „paa en Maade, der ikke kan misforstaas“ har vist, at de to Partier, det vil sige Venstre og de Konservative, „er fuldstændig lige-stillede og jævnbyrdige“. Der tilføjes endog i en lidt advarende Tone, at dette maa Venstre, baade Regeringen og menige Partimedlemmer, „regne med“.

Det andet store konservative Organ her i Byen accentuerer ligeledes — men paa en mere raffineret Maade — den forøgede konservative Indflydelse paa Regeringen. I en Artikel „Regeringen“ i „Berlingske Tidende“ af 20. Oktober hedder det saaledes: „Vi har gjort gældende, at det ikke var politisk nødvendigt at møde den havarerede Oppositions Mistillids-erklæringer til Ministeriet med en Erklæring som den, der blev vedtaget i Gaar. Vi nærer vore Tvivl om, at de to Regeringspartiers indre Mellemværende kan afgøres ved en saadan Erklæring, og uadtil er den, idet den fremkommer som et Kompromis mellem Moral og Politik og som en med dette Kompromis købt politisk Styrkelse af det ene Parti paa det andets Bekostning, maaske ikke ganske ufarlig“. Med en næsten hensynsløs Tydelighed fremtræder de samme Synspunkter paa et konservativt Vælgerforeningsmøde i Hotel Fønix den 20. Oktober, ved hvilket ifølge „Berlingske Tidende“s Referat det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz udtalte: „Vi maa naturligvis som det mindste Parti i Samarbejde være vagtsomme overfor Venstre. Venstre maa ikke tro, at vi finder os i en Kontrakt som den, Bjørnen havde med Ræven, da Ræven det ene Aar skulde have den Afgrøde, der var under Jorden, det næste Aar den, der var over Jorden.“ Jeg har under Tillægsbevillingsbevillingslovsforslagets Behandling i Juni Maaned gjort opmærksom paa det samme. „Der maa bringes Ofre, vi har bragt vore Ofre, bl. a. i Forsvarssagen, Venstre maa ogsaa bringe sine“. Paa samme Møde udtalte Professor A. R. Christensen sit

Haab om, at Dagsordenen af 19. Oktober skulde betegne en Vending i det borgerlige Samarbejde, som Professorerne fandt hidtil havde været i Venstres Favør, men som antagelig maatte udvikle sig henimod en større Hensyntagen til Byerhvervene. Efter disse to Talere aabnede Landstingsmand Schovelin Diskussionen med et længere Indlæg, i hvilket han med stor Iver og i meget drastiske Udtryk hævdede, at Dagsordenen af 19. Oktober var den nødvendigt paakrævede autentiske Fortolkning til Statsministerens Programerklæring ved Finanslovdebattens Begyndelse. Ved Dagsordenen havde Statsministerens vage og farveløse Programtale faaet „faste Konturer, Liv, Anskuelighed, Tydelighed“, og for at udrydde enhver Tvivl om Meningen citerede Hr. Schovelin et fromt, omend i sin Form noget grovkornet Ønske, som han et Par Dage i Forvejen havde fremsat paa et andet konservativt Møde ude i Sundbyerne, hvor han sagde: „Jeg vilde ønske, at der stod Ild i Rumpen paa Venstre, saa det fluks vendte sig til en positiv Handelspolitik.“

Formanden: Naar det ærede Medlem mener, at det Udtryk var grovkornet, burde han have undladt at anføre det.

Holstein: Jeg beder undskylde, det er ikke mit Udtryk, det er et Holberg-Udtryk. Dette Ønske saa Hr. Schovelin virkelig gjort gennem Dagsordenen, om hvilken han til Slutning sagde: „Just herpaa (altsaa paa en *positiv Handelspolitik*) peger Dagsordenens Slutning Ord for Ord med en Styrke og Tydelighed, som man Landet rundt ikke vil have misforstaaet. Det er, om ikke en ligefrem Haandfæstning, dog en saadan autentisk Fortolkning, jeg netop krævede i min Sundby-Tale.“ Ud fra dette Synspunkt paa Dagsordenen, lykønskede Hr. Schovelin Regeringen til, at den ikke havde ladet sig lokke af radikale Anfægtelser, hvorved den vilde være kommet til at sidde paa Bajonetter, men i Stedet for havde valgt det mere trygge Sæde paa „Jarl Hakons Heltearm“. Den konservative Landstingsmand synes at være en Aandsfrænde af Skuespilleren i „En Sjæl efter Døden“, som er vant til at dø i Helteroller. Nu maa ærede Medlemmer ikke tro,